

[Kristen Amby.]

men jeg har aldrig set den Villighed give sig Udtryk i Handling, naar det drejede sig om den kommunale Beskatning. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Her er det Merindkomstskatten, der er Tale om!) . . . Den højtærede Minister maa have mig undskyldt, dette Problem angaaende de faste Skatter er rejst her i Aften af den højtærede Ministers Partifælle, Statsskatteovenes Ordfører, det ærede Medlem Hr. Retoft, der gjorde ikke saa lidt ud af det i sin Tale, og saa maa det vel være rimeligt, at Oppositionen tilbageviser de Betragtninger, det ærede Medlem har gjort gældende. (*Retoft*: Ja, men det var til Venstre!) . . . Ja, om Betragtningen gøres gældende over for Venstre, over for andre eller over for det ærede Medlems egen Partifælle, er mig virkelig ligegyldigt; naar det er saa urimelige og haarrejsende Paastande, det ærede Medlem fremkommer med, saa bør de tilbagevises af Oppositionen, naturligvis. Og den gamle Skrøne om, at det er Kommunerne, der bestemmer Ligningsforholdet, og at derfor er der ikke noget at lave ved hele dette Problem, den giver jeg ingenting for, for det vil sige, at det ærede Medlem overhovedet ikke ser dette Problem. Og i Forhold til alt det andet, der nu kan være Tale om — det forstod jeg —, at det ærede Medlem har i Posen til Landbruget, vilde en Nedsættelse af de faste Grundbyrder paa Landejendomme, der svarede til de Indtægter, Landbruget i Dag har, og holdt dem fast, ogsaa konjunkturbestemte dem, være en saa virksom Hjælp over for Erhvervet; at alt det andet, Regeringen hidtil har lavet, er for intet at regne i Forhold dertil. Det er jo heller ikke saa sært, at Landbrugere — vi hørte jo det ærede Medlem Hr. Clausager fortælle os det —, ogsaa Husmænd, radikale Husmænd, nu skriver under med deres Navn paa en Betragtning, der siger som saa: at det ønsker vi, for det kan det offentlige da . . . Man siger ellers altid til os, naar Oppositionen hævder, at Regeringen ikke behandler Landbruget som andre Erhverv: Ja, men hvad kan Staten egentlig gøre? Det kan være rigtigt, Staten kan ikke gøre saa forfærdelig meget, maaske; det vil nu Tiden vise; hvad Regeringen mener Staten kan gøre. Men det, den kunde gøre, har den ikke gjort; vi synes, det var rimeligt at begynde der, hvor Lovgivningen kan.

Idet jeg igen anbefaler mine Meningsfæller, med den Motivering, jeg har givet, at undlade at stemme for de Ændringsforslag, der her er stillet, vil jeg gerne sige, at de finansielle Betragtninger, som der kan

være Tale om, vil blive gjort af mit Partis Ordfører ved tredie Behandling.

Hassing-Jørgensen: Jeg vilde nu anse det for en Fordel, hvis vi under Drøftelsen af dette Lovforslag kunde undgaa at rejse samtlige de Problemer, der beskæftiger det danske Samfund i Øjeblikket, saaledes som det jo for øvrigt i lang Tid har udviklet sig. Jeg mindes ikke, at jeg har overværet nogen Forhandling om noget Forslag, uden at det har drejet sig om samtlige Landbrugets Vanskeligheder, alle Skatteproblemer o. s. v., og der er dog saa meget mindre Grund til nu at beskæftige sig med dette, som det foreliggende Lovforslag vel egentlig ikke i høj Grad antages i hvert Fald at kunne komme Landbruget til Skade. Det Problem, der foreligger i dette Øjeblik, er det, at Finansministeren synes, han skulde have 25 Millioner mere i sin Kasse, og det, der saa er Spørgsmaalet: Hvordan faar han dem? er der givet et særdeles godt Svar paa i det Lovforslag, som den højtærede Finansminister har fremsat, hvad jeg ogsaa tidligere har udtalt min Tilslutning til, og det eneste, der i Grunden foreligger til Afgørelse i Dag, er jo, om vi skal stemme for de smaa Ændringsforslag, som er stillet i Betænkningen. Dem kan jeg uden større Veltalenhed anbefale, de klarer nogenlunde sig selv.

Jeg vil gerne gøre et Par enkelte Bemærkninger i Anledning af de Ytringer, der er fremsat af de foregaaende Ordførere. Det ærede Medlem Hr. Clausager mente med Hensyn til Merindkomstskatten; at det dog nu i høj Grad drejer sig om at finde det rigtigst mulige Udgangspunkt i Valget af Skatteaarene. Men det ærede Medlem kan ikke være i Tvivl om, at de Skatteaar, som vil virke gunstigt for det ene Menneske, og saa vil han finde dem retfærdige, vil virke ugunstigt for et andet Menneske, og saa vil han finde dem uretfærdige. Det vilde blive yderst forskelligt, som det vilde virke, og der kunde ikke være Mulighed for, synes jeg, at tage alle disse individuelle Hensyn. Man maa tage en Periode, som i sig selv har en Karakter, der gør den berettiget til at blive stillet i Forhold til Skatteaaret 1937—38, og denne Periode finder jeg er rigtigt valgt i de Aarstal, den højtærede Finansminister har foreslaaet.

Man søger fra Venstres Side, og ogsaa noget fra Det konservative Folkepartis Side, forekommer det mig, at lægge ind i Motiveringen for Merindkomstskatten dette Begreb: Hvem har tjent noget paa Regeringens Foranstaltninger, hvem har udtrykkelig